

Kam ieškoti laimės toli, kai žuvys plaukioja čia pat, prie krantų? Kam prie vandens temptis dešimtis kilogramų mantos, įrankių, jaukų, jei galima žvejoti viena meškere? Kam kiurksoti kiauras paras, laukiant kibimo, jei pasivaikščiojus pakrantėmis kelias valandas galima pasigauti dėmesio vertą laimikį?

Apie ką visa tai? Apie karpius. Apie karpių žūklę, bet ne tokią, kokią pastaruoju metu įprasta vaizduoti Europos spaudoje. Dvirankis galingas kotas karpiams žvejoti, patogūs krėsmai — lovos, sudėtingos svarelių sistemos, tolimi metimai, baltyminiai kukuliai — visa tai ir daug daugiau šiais laikais tapo neatskiriama tikro karpių žvejo įvaizdžio dalimi, aukštąja mada, vainikuojama kantriai „išsėdėtu“ dviženklio svorio karpiu. Be abejo, 15 kg karpis—ypatingo dėmesio vertas laimikis. Dėl to nė neverta ginčytis. Bet ar 5 kg sveriantis karpis — jau dėmesio neverta smulkmė? Negi taip dažnai gaudome didžiuosius karpius, taip dažnai išnaudojame visas galingų įrankių savybes, kad be to negalime įsivaizduoti karpių žūklės? Toli gražu... Dažnai laimikiai būna kur kas kuklesni, dar dažniau nepavyksta nieko pagauti.

Neatsitraukdami nuo ypatingųjų dugninių, stebime elektrinius signalizatorius, mintyse kuriame naujus baltyminių kukulių receptus, laukiame išganingojo pyptelėjimo, pilame į jaukus visokių priedų, kvapų, chemikalų, įvairiais agregatais svaidome juos kuo toliau ir nė nepastebime, kas vyksta aplink. Karpiomanija jau prikalė žvejus prie žemės. Prikalė taip kietai, kad jie nė neįsivaizduoja, kad galima pajudėti, kad karpių gaudymas gali būti panašus į upėtakių žūklę — ne sėslus ir pasyvus, o mobilus ir aktyvus. Negi pamiršome, kad karpių galima ieškoti, užuot laukus, kol jie atplauks prie jauko. Gal apskritai to nežinojome? Sakysite, lyginti karpių ir upėtakių žūklę — tikra nesąmonė? Galbūt, jei į žvejybą žiūrime konservatyviai ir vadovaujamės nepajudinamomis taisyklėmis, kad yra taip, bet ne kitaip. Vis dėlto žūklė įvairiapusė. Berdami jauką į tam tikrą vietą, galime ne tik sudaryti tokias sąlygas, kad žuvys imtų kibti, bet ir patys prisitaikyti prie aplinkybių, prie žuvų. Karpių žūklė, apie kurią noriu papasakoti, tikrai primena spinningavimą upėse. Šiuos du žvejybos būdus sieja ne naudojami masalai ar įrankiai, bet aktyvios žuvų paieškos, pastovus žūklės vietos keitimas, pastabumas, priešininko gyvenimo būdo išmanymas. Upėtakių žvejas upės pakrantėmis sėlina tyliai kaip pelė, vengia draugijų. Karpių žvejys taip pat gali būti vienišius, nematomas kaip traperis, ginkluotas tik viena meškere.

Apie tokį karpį žūklės būdą kartas nuo karto rašoma užsienio spaudoje, tokių žvejų yra ir Lietuvoje. Patikėkite, traperius mėgdžiojantys karpį žvejai kelia didžiausią aplinkinių susižavėjimą ir nuostabą. Ir ne todėl, kad originaliai žvejoja (jų paprastai niekas nemato), bet dėl to, kad beveik visada išlenda su laimikiu. Kai dugninės tyli, traperiai švenčia pergalę. Tokį veikėją prieš dvejus metus buvau sutikęs viename šauniame komerciniame tvenkinyje (berods, apie tai jau rašiau, bet leisiu sau trumpai pasikartoti). Tame nuostabiame, žuvų pilname tvenkinyje dvi dienas niekas nekibo, išskyrus vieną kitą atsitiktinį karpį. Apie dvi dešimtys žvejų keitė masalus, jaukus, kartais neištvėrę pakeisdavo ir žūklės vietą, tačiau nė vienoje tvenkinio pakrantėje nekibo. Oras nebuvo pastovus, giedrą keitė lietus, vėjas pūtė tai iš vienos, tai iš kitos pusės, žodžiu, jokio stabilumo, tad kokia gali būti kalba apie gerą kibimą. Kaip visada, kažkas prikišo mėnulį, mat ne laiku pasikeitė jo fazė ir t.t. Tačiau tvenkinio šeimininkas, kuriam norisi, kad žvejai pagautų, gudriai nusišypsojęs, mesteli: „Ryt sekmadienis, greičiausiai atvažiuos „burtininkas“, tas tai tikrai pagaus... Jis visada pagauna.“ Įdomu, kaip tą burtininką pažinti? „Akylai stebėsi — pats pažinsi“, — šypsodamasis šneka šeimininkas. Kita diena nežadėjo nieko gera. Nors lietu pakeitė giedrą, keliolika žvejų iki pietų sugebėjo pagauti tik du karpus. Burtininką pamačiau netikėtai, kai praradęs viltį dairiausi po ilgo sėklaus pakrantes, svarstydamas, ar nereiktų pakeisti orientacijos ir griebtis karosų. Vilkįs maskuojančia uniforma, avįs batais-kelnėmis, jis stovėjo prie krūmų ir akylai stebėjo vandenį. Vienoje rankoje laikė sudėtą teleskopinę meškerę, o per petį buvo persimetęs nedidelį krepšį, kuris tabalavo ant pilvo. Žmogus nejudėdamas stovėjo labai ilgai ir tik vos pastebimi galvos judesiai išdavė, kad jis kažko ieško. Po kurio laiko, matyt, nesuradęs to, ko ieškojo, keistasi žvejys dingo. Vėliau jis vėl išnirio, bet jau kiek toliau — už dešimties metrų. Išniręs vėl sustingo, tarsi jam patiktų taip stovėti. Susidomėjęs pradėjau sekti, kas bus toliau, ko griebsis nepažįstamasis. Pastebėjau, kad teleskopinė jo meškerė iš lėto pradeda ilgėti. Dar vėliau taip pat lėtai ir flegmatiškai žvejys ištraukė iš krepšio kažkokį masalą, užkabino ant kabliuko ir tyliai tyliai nuleido į vandenį. Ne užmetė, bet nuleido! Kurį laiką jis stebėjo vietą, kur nusileido masalas, kol staiga ramumas dingo kaip į balą: staigus pakirtimas, ir meškerė išsiritė lanku. Buvau šventai įsitikinęs, jog žmogėno kabliukas įsikirto į kokią vandens žolę, nes jo pasirinktas plotas priminė tankias džungles, tačiau du garsūs pliaukštelėjimai ūmiai išsklaidė abejones: karpis, ir gana nemažas. Buvo smalsu, kaip žvejys ištrauks žuvį iš tokios vandens augalų tankynės, tačiau „burtininkas“ niekur neskubėjo: jėga netraukė, tik laikė įtemptą meškerę, kuri kartas nuo karto virptelėdavo nuo žuvies smūgių. Po kelių minučių žvejys pradėjo lėtai traukti žuvį į krantą, o dar po akimirkos vandens paviršiuje pasirodė karpio galva, apsimuturiavusi žolių kuokštu. Karpis pasiekė krantą kartu su visomis „salotomis“. Atkabinęs žuvį, burtininkas dingo. Po kokių dešimties minučių vėl jį pamačiau. Nepažįstamasis lėtai lėtai sėkliumi brido į salą. Nors krantą nuo salos skyrė maždaug 20 metrų, žvejys brido taip lėtai, kad atrodė, jog salos jis niekada nepasieks...

Kiek primiršta klasika

Parašė Rolandas Kažimėkas
Pirmadienis, 05 Rugsėjis 2011 19:51

